

Ànima

Somnis, esperances i la sensació d'estar buit per dins. Mancances que deixes a un home mort. Per què quan és algú mort? Quan desapareix? Quan es mor? No, un home és mort quan és oblidat, i això no li passaria a en Takeda.

En Takeda era un escalador professional que mai havia sigut reconegut, ni per la seva família, ni amics, ni tan sols per algú que l'estimés.

Era un noi d'estatura mitjana, de pèl i ulls negres, amb una mirada que semblava que no tingués ànima, originari del Japó. Com que va deixar els estudis per dedicar-se a l'escalada, els seus pares el van rebutjar, com també els seus amics. Ell volia ser reconegut, volia ser estimat, i per això va decidir escalar la muntanya més alta del món. "Per ser algú", deia ell, però en el fons li era igual la fama, només volia una família i algú a qui estimar.

Tan ràpid com un llmapec va agafar els eu equipatge i es va dirigir als peus del mont Everest, però primer va parar en un hostel. Demana una habitació per una nit i se'n va a menjar. A la taula coneix un home alt, corpulent, amb barba i els ulls axinats. Es deia Ralph.

L'home li preguntà a en Takeda què hi feia allí i ell es va sorprendre que algú li parlés ja que sempre havia estat invisible als ulls de tothom. En Takeda respon:

–Soc aquí per escalar el mont Everest.

En Ralph treu un riure petit, però sorollós. Li diu que ja sabia que anava a escalar la muntanya, que tots els que feien cap al refugi volien fer el mateix, però li va preguntar de nou:

–Què has vingut a fer aquí realment? Tots els que venen aquí volen fama, o els va il·lusió, però no veig cap d'aquestes dues coses en els teus ulls. De fet, no hi veig ni tan sols una llum d'esperança.

En Takeda es va quedar de pedra. Que algú que acabava de conèixer sabés tant d'ell. Més fins i tot que ell mateix. I que per fi algú s'adonés que no estava bé. Algú que no el jutjava per haver deixat els estudis i dedicar-se al que li agradava... Però al final això el Ralph no ho sabia.

En Takeda li respon:

–Busco aprovament, és només això.

En Ralph torna a riure i diu:

–No t'enganyis. El que tu busques està dins teu. No pots esperar que algú més t'ho doni, si no trobes què vols aquí a baix amb la gent, ves, escala i troba't a tu mateix en la immensitat de la neu gèlida.

Es veia que en Ralph era un home amable, que calava la gent amb només un cop d'ull. Tot i això, en Takeda es va quedar atònit. Que una persona fos tan benevolent amb ell el va sorprendre molt, i així, una llàgrima va recórrer la inerta pell d'en Takeda. Mai havia experimentat l'amabilitat d'un home tan a prop. Era com un àngel caigut del cel.

–Aquella muntanya és un mirall i vull trobar-me en ell, tant a mi com a la meua ànima. No sé si dins meu hi ha un prat ple de roses o un jardí abandonat, però ho vull saber. Necessito saber-ho.

En acabar, en Ralph veu un últim glop de cervesa, se'n va i li diu:

–Ves, troba't!

En arribar a l'habitació en Takeda es pregunta:

–Què vaig a buscar allà dalt?

En despertar agafa el seu equipatge i comença la pujada. Als peus de l'Everest tot és fred, callat, només es sent una brisa nevada, pròpia del lloc, i una sensació d'angoixa al cor.

La pedra és freda, nostàlgica, com si estigués a casa, però allò només era un il·lusionisme, o un somni de tornar amb la seva família. En començar, va molt ràpid, però es pren el seu temps per observar i adorar els paisatges angelicals de la terra, veia en Ralph reflectit en ella, una bellesa que no tothom pot veure ni apreciar.

Mentre pujava, cada cop es feia més difícil respirar i seguir amb el camí. El fred recorre tot el seu cos de cap a peus, passant per tots els seus ossos. Era un fred com mai havia experimentat, era un nou sentiment, determinació.

De sobte, una ventisca arremet contra ell, contra la seva determinació, però ell no es donaria per vençut, no havia fet tot aquell camí per caure o rendir-se, abans mort que deixar enrere la seva ànima i els seus somnis. De sobte es recorda d'en Ralph, aquell home tan simple que s'havia adonat que ell no era buit, que estava més ple que cap persona que hagués conegut mai, però ningú se n'adonava.

En estar a uns metres del cim, veu una llum, el sol, el terra sembla més tou, l'aire ja no és pesat, només ets tu, sol, però no necessites la mirada de ningú per saber-ho.

Potser està al·lucinat per la falta d'oxigen, però ja has descobert qui ets, no ets un esclau de l'aprovació humana, ni un titella de la societat, tu ets un home lliure. Per fi.